

כל כנויי נזירות פרק ראשון נזיר

גליון הש"ס

יום' ד"ה נטמא יום
לשים. ונראה דיום ל"א
ב'. עי' לקמן י"ד ע"ג
ד"ה לוקה ודף טו ע"ג
תד"ה נטמא:

זגהות התוספות

- [illegible]

פי' הרא"ש

[illegible]

המשינויות דלע"ג [דחדשה] צקיפא דקתני ואס גינה הראשונה ליום שלשים מגלח השניה לכתחילה ליום ששים אלמא דסוף יום שלשים עולה לו למנין נזירות שני ומקצת יום חשיב כיום שלם והא לא שמעינן מרישא דלדבריה ס"ל לבר פדא דלא אמרי מקצת יום ככולו צסוף נזירות וחשבוינן^א ליה כלדס המקבל נזירות בחצי היום הא לא חשיב חידוש למקשה דפשיטא שאדס מקבל נזירות בחצי היום [ומשני סד"א ה"מ] שלא היה עסוק בנזירות תחילה וניכר לכל נזירותיו אלל הכא דנהב נזירותיו עד חצי היום אימר לא יעלה לו דאינו ניכר נזירותו קמשמע לן דלפי^ב הכי עולה לו לכלאן ולכלאן: **ג' גינה^א אמר לך סיפא** מסייעא ואס גינה הראשונה ליום שלשים מגלח השניה ליום ששים. אלמא דמשך הנזירות כ"ט יום [לכך אמר] דדדיעבד אס גילח הראשונה ביום שלשים יאס ורישא דלכתחילה צריך לגלח ביום שלשים ואחד נעשה כאומר שלימים ומדרבנן צעלמא דגורין סתם נזירות אטו היכא דלמר שלימים דאז צריך לגלח שלשים ואחד כדשני נמי ארישא:

וְלָרֹב מִתַּנָּה קִשְׁיָא סִיפָא. דקמני אס גילח רחשוניה ליוס שלשים אלמא דביוס שלשים מני לגלוהי: אמר לך רב מתנא ספא יוס שלשים עולה לכאן ולכאן. פירוש משום א הכי דיוס שלשים יס לומר הרחשוניה שלשים יוס דילא משום דמקמא היום ככולו ועולה לו מקמא לזמירות רחשוניה הלכך מזר⁹ דדיעבד יא לאסתחילה בעינן ל'א יוס (שלימים) דיוס מזירות שלשים יוס דשני נמי ארישא ומה שמגלה השניה למתחלה ליוס ששים משום סוף קוף. עולה להסתחלת מזירות שני מזיר דהוא אלאס דמקבל מזירות בחלי יוס ומנאל דיוס שלשים הויא להסתחלת מזירות שני להכי מגלה השניה למתחלה ליוס ששים ופריך לרב מתנא מאי קמ'ל תנא דאמר מקמא היום ככולו הא מרישא שמעינן ליה דקמני מי שאמר הריני מזיר מגלה יוס שלשים ואחד ואס גילח ביוס שלשים יא מעטס דמקמא היום ככולו לרב מתנא ומשני דמרישא לאן שמעינן אלא דמקמא היום שלשים לעיס יוס לסוף מזירות ראשון ולכאן [לח] ו אס תאמר ולבר פדא חשוניה יוס שלשים דילא הא ברישא קמני לא בדידי אס גילח יוס ו' מרישא דקמני אס גילח הרחשוניה ליוס שלשים דמגלה השניה ליוס מ'ל דאדחו סוף היום עולה למנין מזירות שני נמאל כי יוס ששים כולו לבר פדא ביוס שלשים להשלים מזירות שעבר מודה הוא דמקמא ס דפשיטא דעולה לו ליוס שלס והא לא שמעינן מרישא ואיכא קמא דאס ככולו בתחילת מזירות אלא הכא דהגא מזירות עד חלי היום אימא יוס ל' עולה לו מן המנין כלומר לכאן ולכאן: **רַבִּי אִם גִּיחָה יוֹם יֵךְ לֹאשְׁמַעֲיָנָא** ולומר דיוס ל' עולה לכאן ולכאן שהרי תגלחת רחשוניה ס שממא¹⁰ א המזירות יוס א⁹ שגלח בן ברחשוניה ולכן צריך ליתן טעם לבר פדא ל' עולה לו הא אמר' משכן מזירות כ"ט יוס והמה לו לתנא ולתגלחת היתה ביוס שלשים ופשיטא דילא דדיעבד כיון דלא בעינן ל' כלומר מכאן אי מדקדק דמשך מזירות כ"ט יוס דקמני דיוס שלשים ניין ראשון כומר לעיל דכיון דתנא מיקל בן כל כך להחשיב יוס לכאן ש שנטמא בחור מזיר וקשה ולרב מתנא מי ינחא הא אמרין לעיל ולרב נשלס יוס¹⁰ מזירותו ולא יספור אלא [ז'] ויס לומר כי אמר' מקמא דיעבד יא אס לא נטמא אלא נטמא ביוס שלשים קודם תגלחת והבאת יוס ואחד אלא ודאי נטמא מזיר וסותר הכל כיון דלא השלים כל פראק דתנן הריני מזיר מאה אס¹¹ נטמא יוס מאה סותר הכל מאה אלא ז' ויס לומר דה"ל קאמר בשלמא לרב מתנא ינחא בין רישא ס מאה ואחד דקאמר דסותר שלשים יוס אע"ג דכבר נשלס נדרו ויו יוס שלשים דקסם מזירות שהוא תגלחת¹² מן המורה דהסם סותר בין ספא דרפררשית¹³ ונראה דיוס שלשים ואחד נמי סותר כל שלשים ד' אלא לבר פדא קשה בין רישא בין ספא אמאי סותר שלשים בין בין גמרי ודחוק לו לומר דכי נטמא ביוס שלשים סותר מדרבנן דמדרבנן לא הויא רחוי לגזור אטו נטמא יוס ל' כיון דילא גופא דרבנן ומשני פ' אינו סותר כלל למפרע מזיר דהא השלים מזיר ב"ט יוס וכי נטמא וז שצריך להזות שלישי ושציעי להציא קרבנותיו בטרהיה והיינו סותר מזיר אכתי בר פדא שציק רבנן ועבד כר' אליעזר ויס לומר דבר פדא שך מזירות לא אשכחן דפליגי אלא בסמירה דלר' אליעזר אינו סותר דרבנן בעלמא דגזירה מדרבנן היכא דאמר מזירות סתם אטו היכא בתוך ימי מזיר ורבי אליעזר לא גזר לכך אינו סותר אלא שצעה לבר פדא ולומר דהא נמי דרבנן היא וכולה חד גזירה היא דאי יצוא לומר כמו כן שלא יספור שלשים כשנטמא ביוס שלשים: קסבר

37

אכל נשפי נזירות לא. אמרינן דליהו יום אחד עולה למנין נזירות ראשונה ומזירות שניה קמשמע לן דעולה לכאן ולכאן: פנ אס גילה נס' חסר אחד יא. שיום שלשים עולה ^אולכאן ולכאן: בשלמא לרב מתנא. דאמר אין נזירות פחותה מז' יום ואינו מגלה עד יום ל"א נהי אפטרקין לן הא מתניתין ^בדיוס שלשים עולה לו מן המנין ולא לכאן דכי גילה הראשונה דיוס שלשים עולה לו אותו ^גדיוס לכאן ולכאן ונתחלה ^דדמזו דיוס נזירות שניה וכי עזרו עליו ס' חסר אחת נעשה עליו יום הדיק' עתה שום ^הומקצת היום ככולו: אלא לבר פדא. למה לי למיתנא שיום שלשים עולה לו מן המנין הא הוי נזירות משלמים חסר אחד: אמר לך בר פדא. אלא דלאמינא דלין עיקר נזירות אלא כ"ט יום אהא סמכי דגמיננא להא מתניתין וחזינא ביה דתני שאס גילה יום ששים חסר א' יא. שיום שלשים עולה לו מן המנין ומשום דבתחילה כי גילה דיוס שלשים עולה לו לכאן ולכאן ^וולא משום דאמרינן מקצת היום ככולו ונעשה כמי שגילה דיוס שלשים ואחד אלמא דסתם נזירות לא הוי אלא כ"ט ^זומשום

הכי אמינא לעיל שאס גילה ביום ל' יאז אכל טעמא דהא מתניתין
לא הוי כדאמרת משום דמקתא היום ככולו: **תנן מי שאמר הריני**
נויר נטמא יום שלשים סותר את הכל בשלמא לרב מתנא. דאמר
דאין מזירות פחות משלשים משום הכי כי נטמא ביום שלשים בתוך
מלאת קרינא דיה וסותר את הכל. וי קשיא לך הא תריך רב
מתנא לעיל דהא מקתא היום ככולו (ו) הכא נמי ינימא מקתא היום
ככולו ואס נטמא ביום שלשים לא יאז סותר כלום אלא לא קשיא
דאמר לך רב מתנא הא תנא קמא דרבי אליעזר סבר לא אמרי'
מקתא היום ככולו דהכי קא מתרעין קסבר רבי אליעזר מקתא
היום ככולו מכלל יודתנא קמא דר' אליעזר סבר לא אמרינן
מקתא היום ככולו: **אלא לרב פדא.** דאמר אין עיקר מזירות
אלא כ"ט יום אחאי סותר הא וניטמא אחר מלאת ימי נזרו:
אמר

עולה לו לניזירות אחת שגדר אבל לז' ניזירות כמו בסיפא שעולה תמחית נמי תקשה מאי קא משמע לן דאי אחא לאשמעינן דאס גילה ה שלשים יאז וארץ לומר לזכר פדא נמי איכא חידוש בסיפא מאי דלא ש ששים לכתחילה דניזירות שני התחיל ליום ל' אחר תגלחת ראשונה היו שלשים ואחד להתחלת ניזירות שני ואע"ג דלא אמרי מקצת היום יום אחד להתחיל ניזירות שני מידי דהוא אקבייל ניזירות עליו בחצי יומא דזכר דס"ד כסאיו עוקב בניזירות ויכר לכל ניזירותו אז היו לא ועלה דלמי ניכר [קמ"ז] א' גילה ליום ששים חסר אחד ש' ששים חסר אחד יצא בשלמא ארב מתנא ניהא. פירוש שהתנא היתה ציוס ל' וכן תגלחת שניה שהיתה ציוס ששים חסר אחד היא ציוס לדבריו ולומר שיוס ל' עולה לו מן המנין כלומר לכאן ולכאן אללא להאריך וליתן טעם לדבריו ⁽¹⁾ [שיוס ל'] עולה לו מן המנין הא ודאי מדאורייתא אללא כ"ט יוס: **אמר** ד' בר פדא [אנא נמי] **אחא** סני עולה לו מן המנין דמשמע דעולה לו למנין אחרון אלמא דאין עולה ולכאן: **נבמא** יוס ⁽²⁾ **סותר** הבב' בשלמא ארב מתנא ניהא. מתנא אליבא דתנא קמא דמקצת היום ככולו אס כן כי עשה מקצת היום ככולו היינו לענין תגלחת והבאת קרבנותו דלא גילה ציוס שלשים קרבנותיו לא אמרינן מקצת היום ככולו להחשיב כנטמא ציוס ש ניזירותו צטברה ואס תאמר תקשי לרב מתנא נמי הא דלקמן בזההוי ואחד סותר ל' יוס ואמאי והא נשלים מרו אפי' לרב מתנא ולא יסא דנטמא ציוס שלשים דסותר הכל מדין תורה וסיפא דקמני נטמא היו דרבנן פסני ציוס מאה ואחד שהוא יוס הבאת קרבנותיו גזרינן כל שלשים יוסים למפרע מדין תורה ומהשתא לרב מתנא ניחא סני רישא אטו יוס שלשים והכי משמע דקאמר¹³ נטמא ל' ואחד סותר ה (שנטמא [ציוס] שלשים וציון) שנטמא ציוס מאה ואחד הרי שלם נדרר צריך לנהוג ניזירות ל' יוס כדאמרי לעיל לזכר פדא דסוף סוף נטמא יוס אמר לך בר פדא סיפא כוותי דקמני ר"א אומר אינו סותר אללא [שצברה ציוס ל' סותר מיהא ⁽¹⁾ שאין יכול להביא קרבנותיו עד שיטבר מטומא שצבה שאסור לשמות ציון ולטימא למתים עד שיציא קרבנותיו ואס סבירא ליה דמדברצי אליעזר משך ניזירות כ"ט יוס הכי נמי לרבנן דא אללא שצבה ולרבנן שלשים והאי דסותר שלשים לרבנן אינו אללא דאמר שלשים יוס שלמים דאז ודאי סותר הכל לכ"ע דהא נטמא והביא דלקמן נטמא יוס מאה ואחד דסותר שלשים צריך לדחות לא הא לא קיימא הא דלאס לא יסומר שלשים כשנטמא יוס ק"

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ה: ו"ש"ג, ב] לקמן
טז, ג) ג"ז שם, ד) נ"ח
שאמאי לא, ה) נ"ח ק"ח,

נוסחת הריב"ן

א) עולה מן המזן
ב) דמשמע לן דיוס:
ג) היום: ד' זו דיוס:
ה) ג"ט: ו' ומקטע ז' (ולא
משום כ"ו ככולו) ליתא כד"י:
ח) כ"ט יוס: ט' דת"ק לא
ס"ל הס"ד ואח"כ מה"ד
אלא כ"י י' אטומי:

הגהות הב"ח

(א) גמ' רישא (באומר
שלמים) תח"מ ונ"ב גי'
רש"י נעשה באומר
שלמים: (ב) רש"י ד"ה
תן וכו' והבא נמי וכו'
מכלל דחנא קמא לא
סבירא ליה הס"ד:

הגהות מהר"ב

[illegible]

ק"ל: